(Додаток до підручника інструкцій)

Я вже якось писав, хоч і не пригадую, де саме, що сходи існують для того, аби ними підніматись, і для того, аби ними спускатись. Проте я не зазначив тоді, що сходи існують і для того, щоб із них дивитися назад.

Кожен, хто хоче скористатися цим хитромудрим винаходом, легко збагне, що для цього придатні будь-які сходи, якщо ними підніматися задом наперед. Але найістотніше випливає з цього незвичайного руху. Спробуйте самі на зовнішніх сходах свого будинку. Після деякої незручності, аж до запаморочення голови, ви побачите, як кожна наступна сходинка відкриває перед вами все видиміший простір, ширший, аніж з попередньої сходинки. Отож замисліться: коли останнім разом ви у звичний спосіб бралися сходами нагору, навколишній світ позаду вас заслонявся образом самих сходів і гіпнотичним повторюванням сходинок. І, навпаки, досить трохи піднятися задом наперед, як обрій, обмежений спочатку садовим парканом, перескочить тепер на палісадник, захопить турецький млин, означиться тополями на кладовищі, і, коли пощастить, виллється, нарешті, у справжній горизонт — згідно тих уявлень, що були прищеплені нам ще в четвертому класі. А далі — небо і хмари,— милуйтеся ними у високості, вбирайте небесну блакить, що ллється з безмежного огрому.

Отоді ви легше усвідомите, коли обернетеся на 180° і зайдете до верхнього поверху свого будинку, тобто, до свого домашнього і буденного життя, що й тут необхідно дивитися на багато що саме в такий спосіб: задом наперед. На слова, на кохання, на книжку.

Проте пильнуйтеся! А то можете спіткнутися і впасти. Бо є речі, які осягнеш лише підіймаючись задом наперед, а є й такі, які не люблять, бояться цього сходження, що примушує їх відкриватися такою мірою. Чіпляючись за свій замкнений обрій, ховаючись за свою машкару, вони

жорстоко помщаються тому, хто піднімається задом наперед, щоб побачити інше — палісадник, тополі на кладовищі...

Пильнуйтеся з цією посадою!

Пильнуйтеся з цією жінкою!